

Captiv

Într-o zi observam de la fereastra mea doi băieți mici. Stăteau pe marginea drumului și priveau așa de insistent în scurgerea jgheabului de rigolă, care se afla chiar în fața locuinței mele, încât în cele din urmă am devenit curios și le-am strigat: Oare ce există acolo de văzut?

„O pasăre frumoasă este înăuntru!”, mi-a strigat cel mai mic dintre cei doi pici, într-un dialect saxon autentic. Nu se poate!, mi-am zis eu. O pasăre în puțul de aerisire acoperit cu grătar cu bare de fier? Cum este posibil? Deoarece mă interesa problema, m-am dus în stradă să mă conving dacă băieții spusese adevărul. Așa era. În groapa întunecată ședea un pițigoi mic pe o cărămidă ușor proeminentă și ciripea speriat, ca și când ar fi vrut să ne strige: Eliberați-mă odată din închisoarea mea! Mi-era milă de animăluț. Dar înainte să fac încercarea să-l ajut, am încercat să înțeleg cum a putut să ajungă în puț. Pe la jgheabul de rigolă era imposibil, deoarece barele grătarului erau așa de aproape una de alta, încât abia dacă se putea băga degetul mic între ele. Curând am descoperit că jgheabul de la acoperișul casei se vărsa în puț pe sub barele grătarului. Pe această cale trebuia să fi ajuns micul pițigoi frumos în închisoarea lui. Firește că pe aceeași cale n-ar fi putut să iasă iarăși. Dar la aceasta nu s-a gândit el în teama sa. El privea numai rugător în sus, spre lumină și aștepta un eliberator. Dar, eliberarea nu era foarte dificilă. Într-adevăr, o piuliță trebuia tăiată cu dalta pentru că era complet ruginită. Dar apoi, grătarul s-a lăsat ridicat fără multă vorbă și huș! Păsărica era afară.

Această mică întâmplare neînsemnată mi-a amintit de una asemănătoare, pe care am citit-o de curând într-o revistă.

Un domn a primit în dar un vultur tânăr, pe care l-a plasat într-o colivie mare, în curte, în spatele casei sale. Pasărea a crescut, s-a făcut puternică și frumoasă. Din când în când își desfăcea aripile, ca și când ar fi avut chef să zboare de acolo. Dar era captivă. În fine, stăpânul ei a trebuit să călătorească și pentru că lipsea mult timp, și-a pus întrebarea: ce să facă cu vulturul. El ședea așa de singur și de trist în colivia sa și în ochii săi limpezi părea să fie întrebarea plină de reproș: De ce trebuie să stau aici captiv? Doar n-am fost hărăzit captivității. Stăpânul său s-a hotărât să-i dea vulturului libertatea. A deschis ușa coliviei, s-a retras într-un colț al curții și aștepta să vadă ce va face animalul. După o vreme, vulturul a ieșit din colivia sa, a mers atent, iscodind în jur prin curte, dar fără să-și ridice aripile. Părea că încă nu se simte complet liber. Stăpânul său l-a luat și l-a așezat pe un zid al curții. Și aici a rămas la început liniștit. Era o zi cețoasă. Apoi, deodată, ceața s-a ridicat, norii s-au împrăștiat, soarele a apărut strălucind, și a luminat curtea. Atunci, vulturul a privit în sus, exact în soare, și atunci și-a întins aripile, iar acum zbură dintr-odată în sus, spre soare. În curând n-a mai fost de văzut decât un punctuleț mic în albastrul cerului; apoi a dispărut complet și nu s-a mai întors niciodată în colivie.

Ambele întâmplări sunt simple, dar ambele dau de gândit.

Când m-am întors acasă de la eliberarea micului pițigoi drăgălaș, care zburase repede pe cel mai apropiat gard al grădinii și de aici în grădină, a trebuit să-mi spun: Cu câte suflete de oameni tineri nu seamănă acest pițigoi! Pițigoi sunt, după cum se poate observa și se poate citi și în cărțile de științe naturale, păsări de-a dreptul curioase, care cercetează cu plăcere pe toate părțile, examinează și lovesc cu ciocul tot ce le iese în cale bătător la ochi. În afară de aceasta, ei se unesc cu plăcere cu alte păsări, chiar cu cele care nu aparțin neamului lor și pot să rămână apoi în societatea lor zile și chiar săptămâni. Dacă nu cumva poate și pițigoiului meu această curiozitate și această patimă după compania altora, nu-i fusese fatală. Poate că le urmasse pe vrăbiile obraznice, acești ștregari printre păsări, care hoinăresc pe străzi și prin jgheaburile murdare ale acoperișurilor, și astfel a ajuns în nenorocire. Și ar fi pierit lamentabil în gaura cu apă murdară, dacă nu i s-ar fi venit ajutor din afară. Nu-i merge asemănător câte unui om tânăr?

Poate am crescut într-un cerc mic, îngrijiți de părinți devotați, înconjurați de o influență bună, chiar creștină. Dar cercul i-a fost unuia prea strâmt. Locul străin și necunoscut l-a ademenit. Cât mai repede afară din casa strâmtă! Astfel și-a urmat dorințele propriei inimi și a ademenirilor străine. Doar nu voia să meargă așa de departe. A vrut numai să vadă, să audă, să se familiarizeze cu viața agitată. Și iată, pe neașteptate, a ajuns pe drumul alunecos. Dintr-odată, drumul a mers tot mai în jos și mai în jos, și în cele din urmă, brusc, într-o capcană întinsă viclean. Dacă n-ar veni niciun salvator din afară, sfârșitul ar fi de neprevăzut. Ferice de cel care Îl găsește pe un astfel de drum pe adevăratul „Salvator”, care li S-a născut odinioară oamenilor în cetatea lui David. Pe El, care poate să salveze trupul și sufletul! Pentru că numai salvarea trupului nu este suficientă. Trupul poate să fie salvat dintr-o primejdie mare, dar pe lângă aceasta, sufletul tot poate să meargă la pierzare. Dar Isus Hristos a venit pentru salvarea trupului și a sufletului. Odinioară, când în sinagoga din Nazaret I s-a dat cartea profetului Isaia, El a găsit și a citit pasajul: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să vestesc captivilor eliberare și orbilor vedere, să pun pe cei zdrobiți în libertate, să vestesc anul plăcut al Domnului”. Și apoi au venit minunatele cuvinte ale harului din Gura Sa, în legătură cu explicația Sa: „Astăzi s-a împlinit Scriptura aceasta pe care ați auzit-o”. (Compară cu Luca 4.16-22.)

Da, dragă cititorule, dacă citim sau auzim despre „captivi”, avem motiv să lărgim domeniul mult mai mult decât am făcut-o eu la meditația asupra micului pițigoi captiv, Toți oamenii, fără excepție, sunt într-un sens „captivi”. Noi toți suntem din fire „vânduți păcatului”, „ducându-mă în robia legii păcatului” (Romani 7.14,23). Și noi toți avem nevoie de un Mântuitor puternic, ca să ne elibereze din captivitatea noastră și să ne „elibereze din acest trup al morții” (Romani 7.24.) Un ajutor omenesc folosește aici cel mult ca îndrumător. Domnul căruia Îi aparținea vulturul tânăr, putea, într-adevăr, să deschidă colivia și odată cu ea, calea pasării în libertate. Dar zborul în libertate nu putea să-l aducă. Pentru aceasta trebuia întâi lumina cerului, soarele, să strălucească în curtea întunecată, îngustă. Abia atunci a întins aripile cel neobișnuit cu zborul și s-a ridicat sus, în libertate. Tot așa este și cu sufletul omenesc, care stă captiv în colivia păcatului și a lumii. Simpla deschidere a ușii, arătarea drumului în libertate, încă n-o face. Abia când sufletului îi răsare „Soarele dreptății cu vindecarea în aripile Lui” (Maleahi 4.2), abia când L-a văzut pe Hristos și L-a recunoscut, atunci este el în stare să-și întindă aripile. Numai la El există libertate adevărată, iertarea întregii vini, eliberarea de sub puterea păcatului, eliberare din robia lui satan. Cine Îl găsește pe El, adevărata Înțelepciune, - așa Îl găsim în Proverbe - numai acela „găsește viața și obține bunăvoința DOMNULUI. Dar cine păcătuiește împotriva Lui, își face rău sufletului său. Toți cei care Îl urăsc, iubesc moartea.” (Proverbe 8.35,36.) Numai cine crede în El „nu vine la judecată, ci a trecut din *moarte* la *viață*” (Ioan 5.24).

Titlul original: „Gefangen”
din *Samenkörner (Neue Folge 28) 1934*, pag. 210-214.